

[Ninn-Hansen.]

fremgår af denne betænkning her — men det skal jeg komme tilbage til — at det var i det pågældende år. Hvis vi skal have opklaret det, kan vi jo godt gøre det. Jeg har altså forstået det på den måde, at man oprettede denne kasse i 1951. Der står, hvis jeg må citere — det er til den højtærede justitsministers orientering — side 173 i betænkningen over statsregnskabet for 1953-54:

„Denne henstilling gav anledning til, at justitsministeriet ved skrivelse af 2. marts 1951 oprettede politikassen for København.“

Det står der altså; jeg kan ikke gøre for det. Derfor mente jeg, det var rigtigt, hvad jeg sagde.

Hovedrevisoratet beskæftigede sig med det samme med denne oprettelse af politikassen, som den højtærede justitsminister altså ikke mener var nogen oprettelse. Man mente, det var uheldigt, at man havde oprettet den, og at politivæsenets udgifter, efter at politiet i 1938 helt var overgået til at være en statsfunktion, alene burde bevilges af folketinget og revideres af hovedrevisoratet.

I statsrevisionens betænkning over statsregnskabet for 1953-54 side 172-74 er anført justitsministeriets modargumenter mod den opfattelse, hovedrevisoratet havde tilkendegivet. Jeg kan ikke se, at disse modargumenter indeholder nogen egentlig forklaring på, hvorfor denne og andre politikasser oprettholdes, og hovedrevisoratets afsluttende bemærkninger må derfor forekomme mig indlysende rigtige. De står side 174 i betænkningen — jeg anmoder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

„En statsadministration bør efter hovedrevisoratets opfattelse ikke have adgang til at disponere over midler til sin drift uden om de bevilgende myndigheder, og at henlægge revisionen af sådan opnåede midler til den administrative institution, her justitsministeriet, som tillige i sidste instans har den afgørende indflydelse på deres anvendelse, finder hovedrevisoratet i modstrid med de gældende principper for statsinstitutioners regnskabsafleggelse. Man har i denne forbindelse henledt opmærksomheden på, at det af det foreliggende fremgår, at i

hvert fald en del af de til politikassen for København henlagte midler skal træde i stedet for tidligere bevillinger på finansloven. Hovedrevisoratet har derfor sluttet sin udtalelse med at fastholde sit foran udtalte standpunkt, idet man har tilføjet, at såfremt oprettelsen af den påtænkte politikasse for København desuagtet måtte blive fastholdt, må hovedrevisoratet holde for, at der må indhentes særlig lovhjemmel hertil, og at revisionen af nævnte kasse henlægges til hovedrevisoratet, til hvilket revisionen af samtlige politikasser i øvrigt efter hovedrevisoratets opfattelse burde henlægges.

Hovedrevisoratet vil vende tilbage til sagen i en følgende beretning.“

Jeg mener at vide, at hovedrevisoratet flere gange vendte tilbage til sagen, men der er ikke sket noget. Trods den skarpe påtale for 8 år siden har justitsministeriet bevaret både kasserne og revisionen af disse. Den højtærede justitsminister har altså kendt problemet i hele sin ministertid og er vel også blevet bekendt med de indvendinger, der er fremsat fra forskellig side. Har finansministeriet ikke tilkendegivet den samme opfattelse som hovedrevisoratet? Alligevel er en uhensigtsmæssig, unødvendig og ukontrollabel ordning blevet opretholdt, og heller ikke i dag er det lykkedes at få den højtærede justitsminister til at give blot en svag begrundelse herfor. Er det så ikke rimeligt nu at rejse spørgsmålet, om en ændring er påkrævet?

Hvis den højtærede justitsminister endda kunne sige, at denne forvaltning uden om finansudvalget og uden om statsrevisionen var sket i overensstemmelse med gængse regler, kunne der måske være anledning til endnu en gang at overveje opretholdelsen af ordningen og lade udvalget træde i funktion. Men sådan forholder det sig jo ikke.

Jeg skal på ingen måde kritisere, at justitsministeriets departementschef får adgang til at købe en bil med støtte af statsmidler. Det er da helt i sin orden, at en overordnet embedsmand får sine udgifter til tjenestekørsel betalt, og kørselsbehovets størrelse kan og vil jeg heller ikke gøre til genstand for nogen diskussion. Det afgørende må være, om departementschefen følger de normale regler. I finansministeriets